

HỒI 634

Phương Tâm Chi Bí

Tạch Thanh Tuyền nhanh nhẹn đứng lên, cười khẽ: “Có thể đi cùng người ta không?”

Không đợi Từ Tử Lăng trả lời, đôi chân ngọc cước để trần như thế, hai ống tay áo phiêu phất nhảy trên đầu những hòn đá nhô lên trong lòng con suối nhỏ, lướt về căn tiểu ốc ở đầu nguồn lẩn sâu trong cánh rừng.

Từ Tử Lăng lưu luyến không nỡ rời đi, nhưng vẫn đuổi theo sau nàng, theo nàng bẻ trái ngoặt phải dọc theo con suối, tiến sâu vào cánh rừng rậm rạp, lòng nghĩ đã đến tận cùng khe suối thì đột nhiên không gian rộng mở mênh mông, một dòng thác nhỏ tràn trề sức sống từ khe nứt lưng chừng núi ào ào đổ xuống, chảy xiết trên triền dốc xanh ngát, khi đến cuối triền dốc tạo thành một đầm nhỏ, vì rừng rậm che khuất nên từ phía khác không thể nhìn thấy khung cảnh tuyệt diệu này, càng không thể nghe được bản giao hưởng thiên nhiên từ dòng thác vọng lẫn vào tiếng núi rừng bao la.

Thạch Thanh Tuyền đứng trên tảng đá lớn nằm một mình trước dòng thác, gương mặt hiện rõ nét hân hoan gọi: “Mau qua đây!”

Từ Tử Lăng nào dám không tuân lệnh, bước đến đứng cạnh thân kiều.

Thác nước xối xuống như dải lụa, từng bông nước tung tóe lấp lánh trong nắng tựa muôn vàn viên ngân châu không ngừng nhảy nhót.

Tai nghe tiếng nước réo rất như tiền nhạc hòa vào tầng âm thanh thiên nhiên đa sắc, hương thơm quyến rũ từ thân thể Thạch Thanh Tuyền cứ dịu dịu len vào mũi, gió núi nhẹ nhàng ve vuốt gương mặt, tất cả khiến tinh thần Từ Tử Lăng vô cùng thoải mái. Từ Tử Lăng đột nhiên như quên cả mọi phiền não, quên hết mọi tranh chấp giữa nhân gian, thần tình phiêu lãng, không còn nhận thức được mình đang ở nơi nào nữa.

Gương mặt hân hoan của Thạch Thanh Tuyền nhìn qua gã, nở nụ cười xinh hỏi: “Khách nhân từ xa đến, nơi này có đẹp không? Tử Lăng là người đầu tiên ngoài mẫu thân được Thanh Tuyền dẫn đến đây đó.”

Tử Tử Lăng chỉ cần tiến đến nàng chừng hơn tấc là có thể cùng nàng vai kề vai thân mật, thế nhưng cự ly nhỏ nhoi đó lại như một khoảng cách không thể vượt qua được, kích động trong lòng gật đầu nói: “Trước đây ta chưa bao giờ thấy thoải mái, nhẹ nhàng như lúc này, quá khứ và tương lai đều không tồn tại, khoảnh khắc trước mắt mới là vĩnh hằng bất diệt. Cuộc sống hạnh phúc mà ta muốn theo đuổi chính là như vậy đây, nhưng ý nghĩ này cũng khiến ta cảm thấy thống khổ, Thanh Tuyền minh bạch ý của ta chứ?”

Thạch Thanh Tuyền dịu dàng nói: “Hiểu một chút! Nghe ngữ khí của Tử Lăng, ngoài cốc vẫn có chuyện mà chàng dứt bỏ chẳng được, phải không?”

Từ Tử Lăng than: “Ta muốn thẳng thắn nói ra tâm sự của mình, chỉ hy vọng Thanh Tuyền không trách ta.”

Thạch Thanh Tuyền khẽ rung động thân kiều đáp: “Người ta làm sao có thể trách Tử Lăng chứ?, chỉ là sợ mình không chịu được, Thanh Tuyền vốn quen cuộc sống cô độc, từ trước đến giờ chưa nghĩ chuyện thay đổi, chàng đã minh bạch chưa?”

Từ Tử Lăng kích động trong lòng, bước đến sát bên nàng, tựa vào vai thon của nàng một cách tự nhiên, cảm giác được huyết mạch của nàng đang đập mạnh trong cơ thể, không thể khống chế sóng lòng nữa, Tử Lăng tiếp nhận ánh mắt phức tạp của nàng, trầm giọng nói: “Đã như thế, vì sao nói với ta vị trí tiểu cốc này? Bắt đầu từ ngày đó, U Lâm tiểu trúc đã thành xứ sở thần bí nhất, mỹ lệ nhất trong lòng ta. Ta tuy phải vật lộn với cuộc sống trần tục bên ngoài nhưng không lúc nào thôi nhớ về tiểu cốc. Cuối cùng hôm nay đã đến đây!, còn ở nơi này cùng Thanh Tuyền thụ hưởng bí mật của tiểu cốc. Thanh Tuyền nghĩ có nên chịu một phần trách nhiệm hay không?”

Thạch Thanh Tuyền khẽ kinh ngạc, tiếp đến hai mắt lộ ra nét cười, liếc nhìn hắn đáp: “Được thôi! Mọi người cứ lời thẳng ý thẳng, bí mật của tiểu cốc chàng mới thụ hưởng được một phần thôi, còn nữa đây!” Vừa nói vừa đưa tay ngọc chỉ về phía cây cổ thụ trên dòng thác.

Nàng không dịch chuyển thân kiều để tránh tiếp xúc của gã khiến lòng gã phát nhiệt bùng bùng, cảm giác hưng hực lan khắp cơ thể, tâm hồn lâng lâng không còn biết mình đang ở nơi nào, vũ hóa đằng tiền cũng chỉ như vậy là cùng, suy nghĩ đến đây bất giác dừng khí tăng mạnh.

Gã không phải chưa từng tiếp xúc thân mật với nữ nhân, chẳng hạn như Trầm Lạc Nhạn hay Thương Tú Tuần, thế nhưng chưa lần nào có được cảm giác rung động thần hồn

giống như khẽ chạm vào mặt trời này. Nhìn về hướng nàng chỉ, vui vẻ nói: "Thanh Tuyền chuẩn bị cho ta thụ hưởng gì đây?"

Dưới ánh mắt cháy bỏng bức người của gã, Thạch Thanh Tuyền liếc gã tràn đầy nồng nàn rồi khẽ khàng cúi đầu, hiển hiện khung gáy trắng muốt, thon dài uy mỹ như thiên nga, nhẹ nhàng nói: "Chàng không phải có tâm sự muốn nói sao? Mau nói ra đi?"

Từ Tử Lăng buột miệng: "Không sợ chịu không nổi sao?"

Sắc mặt Thạch Thanh Tuyền đã bình lặng trở lại, nhìn về nơi khởi đầu thác nước, điềm đạm nói: "Chàng muốn người ta chịu trách nhiệm mà! Thanh Tuyền đành phải chịu thôi."

Từ Tử Lăng chậm chậm thốt từng chữ từng chữ: "Ta không những muốn thụ hưởng bí mật của tiểu cốc, còn muốn thụ hưởng những bí mật trong lòng Thanh Tuyền tiểu thư, để có thể hiểu vì sao Thanh Tuyền tiểu thư có thể thối ra tiêu âm cảm động và xót xa lòng người như thế?"

Thạch Thanh Tuyền yếu ớt tựa vào gã, than khẽ: "Chuyện này không giống chuyện chàng muốn nói khi nãy, đúng không?"

Từ Tử Lăng bình thản đáp: "Đúng không phải là điều mà ta vốn chuẩn bị nói. Bất quá cũng chẳng quan trọng gì, bây giờ ta hồ đồ đến độ lục thần vô chủ, chỉ biết lựa lời muốn nói nhất mà thổ lộ với nàng thôi. Ta đột nhiên cảm thấy, bất luận ta nói gì, Thanh Tuyền cũng sẽ không giận ta."

Thanh Tuyền bật cười giòn giã, đứng thẳng dậy, nguýt hất: "Nói đi! Nhanh nào! Xem ta có thể chịu đựng đến mức nào."

Từ Tử Lăng xoay người, mặt đối mặt với nàng, giọng tràn đầy tình cảm: "Ta muốn mặt đối mặt thẳng thắn nói chuyện với Thanh Tuyền."

Thạch Thanh Tuyền không theo lời gã, gương mặt xinh như hoa lộ thần thái khổ não, nhẹ nhàng nói: "Tử Lăng à! Đừng ép người quá được không?"

Từ Tử Lăng cảm thấy đang vì hạnh phúc bản thân mà nỗ lực tranh thủ, tất cả đều xuất phát từ chân tâm, tình cảm khó kềm chế, tự nhiên nảy sinh. Chưa lúc nào gã có cảm giác mãnh liệt như thế này, quyết tâm không để vượt mất cơ hội hạnh phúc, gã chậm rãi nhưng kiên định nói: "Bởi vì nếu ta không nói lời này ra, có thể vĩnh viễn không còn cơ hội để nói, Thanh Tuyền phải chăng chuẩn bị rời khỏi U cốc?"

Thạch Thanh Tuyền chấn động thân kiều, gương mặt phấn hồng đột nhiên thất sắc, quay người nhìn gã, ngữ điệu bình tĩnh lạ thường: "Tại sao chàng đoán được?"

Tử Lăng đưa tay giữ lấy hai bờ vai thơm của nàng, nhìn sâu vào đôi mắt trong xanh, nói: "Đó là một loại trực giác không thể giải thích được, bởi vì Thanh Tuyền sợ gặp lại ta, càng sợ gặp Thạch Chi Hiền."

Thạch Thanh Tuyền run rẩy một hồi, dường như quên cả việc Tử Lăng đang giữ lấy vai thơm của mình, chỉ muốn tránh khỏi ánh nhìn nóng bỏng của chàng, miệng lẩm nhẩm: "Thạch Chi Hiền? Tử Lăng?"

Trong lòng Tử Lăng dâng lên cảm giác thương xót vô cùng, không nỡ bức ép nàng, cúi mặt xuống kề bên mặt nàng, dịu giọng nói: "Đừng nghĩ đến ông ta, chỉ nghĩ về việc giữa chúng ta. Vì sao phải tránh né ta?"

Thanh Tuyền hít một hơi thật sâu, hồi phục ít nhiều bình tĩnh, ngẩng gương mặt xinh đẹp nhìn chàng nói: "Xem như người ta xin chàng có được không? Đừng hỏi nữa. Ái! Chàng nắm vai người ta đau quá!"

Tử Lăng cảm thấy đau nhói trong lòng. Chàng làm sao nỡ dùng lực quá mạnh làm đau nàng chứ, Thạch Thanh Tuyền nói 'Chàng nắm vai người ta đau quá!' thật ra có hai ý nghĩa, ngữ khí van nài mong chàng quên mình đi, để mình tiếp tục cuộc sống cô độc. Nhưng câu này vẫn hàm chứa tình ý tràn trề, vì thế lộ rõ không thể chống cự trước sự tấn công của gã.

Thật sự thì từ lúc đầu, Thanh Tuyền chưa từng che giấu cảm tình và tình ý của mình đối với Tử Lăng. Điều này tạo nên mâu thuẫn và tranh chấp trong nội tâm của nàng, biểu hiện chính là tình cảm như gần như xa đối với Tử Lăng. Tình cảnh của nàng hết sức vi diệu, một ngày chưa rời khỏi U Lâm tiểu trúc là một ngày nàng không thể cắt đứt mọi ân oán thế nhân đeo bám. Khi nàng nói ra vị trí của tiểu cốc với Tử Lăng, nàng đã sớm rời khỏi tiểu cốc, chỉ có như vậy, nàng mới thật sự thoát ly thế sự, sống cuộc sống ẩn cư.

Nhưng mà nàng vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành, chính là "Bất Tử ấn quyền" giấu trong cốc và di nguyện của Nhạc Sơn. Hai sự việc này gián tiếp hay trực tiếp đều do Tử Lăng giúp nàng hoàn thành, vậy mà tạo hóa trêu người, lại khiến Tử Lăng tăng thêm quyết tâm trong việc cản trở nàng trốn ẩn nhân thế, vì vậy mà nàng thốt lên câu "Đừng ép người quá."

Từ Tử Lăng cuối cùng đã đến tiểu cốc, thêm việc xâm phạm của Đại Minh Tôn giáo, khiến nàng đau khổ quyết định rời khỏi nơi thương tâm nhưng lại không thể nào quên được này. Đoạn tiêu khúc vừa rồi từ cảm xúc đau buồn dần chuyển đến ý cảnh khinh linh phiêu dật, chính là bộc lộ tâm nguyện giải thoát khỏi đau khổ của nàng.

Hiện tại là cơ hội cuối cùng của gã để giữ lấy nàng, nếu như gã dễ dàng bỏ qua, có thể đây sẽ là nỗi ân hận suốt đời gã.

Từ Tử Lăng không những không buông tay, ngược lại còn ghì chặt hơn, nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, lắc đầu kiên quyết nói: "Tử Lăng không thể buông tay, trừ phi Thanh Tuyền nói cho ta biết nàng muốn trốn đi đâu."

Thạch Thanh Tuyền lộ ra thần sắc tâm lực cạn kiệt, thân kiều mệt mỏi, nếu như Tử Lăng buông hai tay, chắc chắn nàng sẽ ngã xuống nước.

Trong tổ khúc róc rách réo rắt của dòng thác hòa vào thanh âm thiên nhiên đa tầng, Thanh Tuyền thê thiết nói: "Chàng không sợ ta bịa chuyện gạt chàng sao?"

Tử Lăng vừa xót vừa yêu, suýt chút nữa là chàng không kìm chế nổi mà thám hiểm bờ môi thơm ngát thánh thiện bất khả xâm phạm ấy rồi, dịu giọng nói: "Nàng không lừa dối ta đâu, phải không?"

Thạch Thanh Tuyền yếu đuối gục đầu, thanh âm nhẹ như hơi thở: "Chỗ đó chàng sớm biết rồi. A! Đúng là oan gia mà, hại người ta thê thảm thế này!"

Một cổ nhiệt huyết xông thẳng lên đầu, khiến gã toàn thân tê dại, một niềm vui cuồng nhiệt dâng lên trong lòng, trái tim loạn nhịp đập thành thịch trong lồng ngực.

Nơi mà Thanh Tuyền nói chính là căn nhà đá tồi tàn gần cạnh Dạ Đế miếu. Năm xưa khi Từ Tử Lăng mới gặp Thanh Tuyền, lúc rời khỏi động dơi, nàng đã dẫn gã đến đây, để gã chiêm ngưỡng mỹ cảnh động nhân 'người đẹp thay xiêm y sau màn trúc'. Có lẽ đó chính là nơi ẩn cư bí mật mà chỉ có hai người họ biết mà thôi.

Thạch Thanh Tuyền từ U Lâm tiểu trúc dời đến nơi đó, không những thể hiện chưa dứt tình với Từ Tử Lăng, hơn nữa còn có ý tránh những người muốn tìm. Chỉ có ở tình huống Từ Tử Lăng không ngại chân trời góc biển tìm kiếm, mới có thể không bỏ qua nơi tương phùng ngày nào.

Đôi tay ngọc của Thạch Thanh Tuyền vô lực chỗi lên vùng ngực rộng của gã, Tử Lỗ Lãng dần cảm thấy bản thân đang cố ôm nàng vào lòng, Thạch Thanh Tuyền thì lại có ý kháng cự.

Chàng cúi đầu nhìn xuống, Thạch Thanh Tuyền ngẩng gương mặt thanh tú, mày liễu khẽ nhíu, thần tình vẫn tĩnh lặng như mặt hồ, nhẹ nhàng nói: "Ta nói có thể là thật, cũng có thể là giả. Ngay đầu nguồn của dòng thác, phía sau đám cây rừng rậm rạp có một động huyệt thiên nhiên, có thể thông đến một nơi bí mật khác trong núi, đó mới là nơi thật sự mà Thanh Tuyền cư ngụ. Lỗ đại sư chính vì đặc điểm trong cốc có cốc, phóng tay xây nhà dựng phòng, vốn định dùng chỗ này làm nơi an hưởng tuổi già, ẩn tàng thế sự, nhưng sau khi biết mẹ hoài thai người ta, mới đem tiểu cốc này tặng mẹ. Cốc trong cốc này có con đường khác thông ra ngoài núi, bây giờ Thanh Tuyền sẽ từ chỗ đấy rời đi." Tử Lỗ Lãng muôn lời không thốt, nhắm mắt im lặng, Thanh Tuyền không biết ngày sau có thể như thế nào, nhưng nhất định không quên giây phút này.

Tử Lỗ Lãng biết rằng nếu tiếp tục ép buộc nàng, nhất định bị nàng xem khinh, không chừng còn gây phản cảm với nàng. Gã vốn là kẻ tiêu điều tự tại, lần này "nín giữ" chỉ là ngoại lệ trong ngoại lệ, khẽ cười tiêu sái, buông hai tay ra, mắt nhắm lại.

Thạch Thanh Tuyền hôn phớt lên môi gã như chuồn chuồn khẽ điểm mình trên mặt nước, phiêu thân rời khỏi.

oOo

Khấu Trọng một mặt điều đại quân về phía Đông Hải, mặt khác bảo Dương Công Khanh và bộ đội của ông ta bí mật theo thủy lộ hành quân suốt đêm. Vất vả hơn mười ngày, Dương Công Khanh sau khi đã an bài quân đội trong doanh trại bí mật được xây dựng trước đó gần Lương Đô, thì lập tức cùng Ma Thường đến Lương Đô gặp Khấu Trọng, đồng thời mang theo tin xấu Trịnh Châu thất thủ.

Tại nội đường, Ma Thường nói: "Vương Thế Sung binh bại như núi đổ, thành này nối tiếp thành kia đầu hàng Lý Thế Tích. Việc Quân Châu Quách Khánh đầu hàng đã sớm khiến cho các thành phía đông Hồ Lao nơm nớp run sợ, tên thổ đế Vương Huyền Ứng lại không đánh mà lui, rõ ràng là nhụt chiến, giúp cho Lý Thế Tích có cơ hội tiến bực Vinh Dương.

Tướng thủ thành Vinh Dương là Ngụy Lục đầu chịu hy sinh vô ích cho Vương Thế Sung, việc hấn ta đầu hàng cũng không thể trách hấn.”

Khâu Trọng cười khổ trong lòng, đảm lượng của hai phụ tử Vương Thế Sung và Vương Huyền Ứng cũng như nhau mà thôi. Kể trước ở trận chiến Từ Giản chưa phân thắng bại đã tháo lui, khuyến phụ tất có khuyến tử, Vương Huyền Ứng còn “hơn” cả cha mình ở cái khoản này, chưa đánh đã bỏ chạy, cứ thế dâng tặng thành trì cho Lý Thế Tích.

Dương Công Khanh tiếp theo: “Đúng lúc đó Vương Thế Sung phái Trương Chí đến Vinh Dương ý đồ điều kỳ quân tăng viện Hồ Lao, bị Ngụy Lục bắt sống giao nạp Lý Thế Tích, còn hiến kế cho Lý Thế Tích, nói Trương Chí chính là người được Vương Thế Sung chỉ định thay ông ta truyền đạt thủ lệnh, hết sức quen thuộc đối với Vương Thế Sung, chỉ cần có thể thuyết phục Trương Chí ngụy tạo thủ lệnh của Vương Thế Sung, giao đến Trình Châu, lệnh cho tướng thủ thành là Vương Yếu Hán và Trương Từ Bảo buông bỏ Trình Châu, đưa quân về Hồ Lao, sau đó phục kích giữa đường, nhất cử tiêu diệt gọn.”

Ma Thường tiếp lời: “Trương Chí quả nhiên bị dụ dỗ, Vương Yếu Hán sau khi nhận được thủ lệnh không khỏi nghi ngờ, lại nghĩ trên đường nhất định bị Lý Thế Tích tập kích, càng nghĩ đến việc Hồ Lao khó giữ, nên quyết định đầu hàng. Trước tiên trăm Trương Từ Bảo là người của Vương Thế Sung, tiếp đến mở cổng thành hàng Đường. Hiện tại các trọng trấn quân sự mặt đông Hồ Lao đều đã mất, Hồ Lao biến thành một tòa cô thành, Vương Huyền Ứng chắc chắn giữ không được bao lâu.”

Dương Công Khanh nhíu mày nói: “Hồ Lao sắp thất thủ, Lý Thế Dân sẽ trực tiếp tấn công Lạc Dương, Thiếu soái có cách gì ứng phó không?”

Ma Thường thần sắc ngưng trọng nói: “Tình thế đối với chúng ta rất bất lợi, trước khi Đường Quân từ phía đông kéo đến, chúng ta không ai nghĩ rằng Lý Thế Dân có thể trong thời gian hai tháng ngắn ngủi hoàn toàn cô lập Lạc Dương.”

Khâu Trọng dẫn mọi người đến phòng hội nghị, giữa phòng đặt một chiếc bàn gỗ lớn hình chữ nhật vững chắc, trên bàn có đặt một mô hình nửa lập thể làm bằng đất sét, trên mô hình có Đại Vận Hà chạy dọc ngay giữa, bên cạnh Vận Hà là những mảnh vuông vức lớn nhỏ tượng trưng cho thành trì hoặc huyện trấn, sơn thôn lâm nguyên tất cả đều trong tầm mắt.

Khấu Trọng khẽ cười nói “Cái này ta học trộm từ Đẩu Kiến Đức. Ông ấy xuất thân từ công tượng, thủ nghệ siêu phàm, ta đương nhiên không có tài bằng ông ấy. Ta chỉ thám sát, Trần Lão Mưu họa đồ, các tượng nhân sau đó mới tiến hành chế tác mô hình.”

Dương Công Khanh và Ma Thường ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, không tưởng được Khấu Trọng có mặt cẩn trọng tỉ mỉ như thế.

Khấu Trọng phân tích địa thế trên mô hình: “Thông qua Tế Cù đi về phía nam đến thẳng Hoài Thủy, nếu thuyền đội của chúng ta xuất phát từ Lương Đô, thuận theo dòng chảy của Tế Cù đi xuống, với Phi Luân thuyền, chỉ mất một đêm là đến Hoài Thủy. Nếu tiếp tục thuận dòng Hoài Thủy đi về phía Đông, có thể qua Vận Hà nam hạ đến thẳng Giang Đô. Với tình hình này, hai thành trì quan trọng mà Lý Tử Thông phải phòng thủ là Chung Ly và Cao Bưu. Lý Tử Thông hiểu rõ tình hình, vì thế bố trí trọng binh cùng thủy sư tại hai thành, đề phòng chúng ta tập kích Giang Đô. Nếu chúng ta sau khi vào Hoài Thủy mà hướng sang phía tây tấn công Chung Ly, địch nhân ở Cao Bưu lập tức đến viện trợ; nếu chúng ta tấn công Cao Bưu từ hướng đông, tình hình còn tệ hơn, vì Chung Ly và Cao Bưu có thể từ hai hướng nam, bắc giáp kích chúng ta. Vì vậy Chung Ly, Cao Bưu và Giang đô đã hình thành một tam giác vững chãi không thể công phá.”

Dương Công Khanh và Ma Thường gật đầu đồng ý, vì Chung Ly nằm ở mặt tây nơi giao nhau giữa Tế Cù và Hoài Thủy nên nó giống như là con chó giữ nhà canh chừng Vận Hà thông đến Cao Bưu và Giang Đô. Nếu bất chấp Chung Ly mà công thẳng Cao Bưu thì chẳng khác nào tự sát. Còn Cao Bưu thì nằm trên con đường duy nhất tiến tới Giang Đô, do Chung Ly và Cao Bưu có thể hỗ trợ lẫn nhau, hình thành tuyến phòng ngự có tính chiến lược nhất tại mặt bắc Giang Đô.

Ma Thường góp ý: “Nếu theo đường biển đi vào Trường Giang rồi đột kích Giang Đô thì sao?”

Khấu Trọng phân tích: “Như vậy càng không được, Giang Đô nằm bên bờ bắc Trường Giang, bờ đối diện là trọng trấn quân sự Duyên Lăng, hai thành lớn nhỏ như răng môi khắng khít, bất luận đột kích của chúng ta thành công thế nào, Lý quân từ Duyên Lăng sẽ vượt sông đến cứu, chúng ta lập tức rơi vào tình thế trước sau thọ địch, chỉ còn biết để người ta đánh giết. Thêm vào quân binh từ Chung Ly và Cao Bưu cũng theo thủy đạo nhanh chóng đến tiếp cứu, chúng ta e rằng không người nào có thể chạy thoát ra biển.”

Dương Công Khanh đầu đầu suy tư: "Theo tình thế trước mắt, chúng ta nhất định phải chiếm Chung Ly trước, sau đó đoạt Cao Bưu, mới có cơ hội uy hiếp Lý Tử Thông ở Giang Đô. Chung Ly có bao nhiêu quân lực."

Khấu Trọng nói về rầu rĩ: "Quân thủ thành và thủy sư ước chừng ba đến bốn vạn, chủ soái là Tả Hiếu Hữu, là thủ tịch đại tướng dưới trướng Lý Tử Thông, cho thấy Lý Tử Thông rất xem trọng Chung Ly."

Ma Thường chắc lưỡi nói: "Chúng ta có năng lực công hạ Chung Ly không?"

Khấu Trọng khẽ cười nói: "Bởi vậy chúng ta phải dùng kế, chỉ cần gạt được Lý Tử Thông, khiến hắn nghĩ rằng chúng ta sẽ theo hải lộ chạy về đảo Hải Nam, rồi chia binh theo Vận Hà và hải lộ giáp công, chúng ta sẽ có cơ hội nhân lúc sơ hở đột nhập chiếm lấy Chung Ly trước." Tiếp đó nói ra kế hoạch, lại nói với hai người đảo Hải Nam đã rơi vào tay Tống Khuyết.

Dương Công Khanh tán thán: "Nói đến kỳ tài dụng binh, thiên hạ không ai hơn được Thiệu soái, nếu ta là Lý Tử Thông, rất có khả năng trúng kế."

Ma Thường nói: "Lý Tử Thông cho đến giờ có phản ứng gì không?"

Khấu Trọng vui vẻ đáp: "Theo thám tử hồi báo, Lý Tử Thông đang điều thủy sư từ Cao Bưu về Chung Ly, ngoài ra còn tập hợp thủy sư thuyền đội ở Giang Đô, lại trưng dụng thuyền dân. Hay nhất là hắn không biết các người đã bí mật tới đây, càng không biết sự tồn tại của hai mươi tám chiếc Phi Luân thuyền. Hiện tại ta ra vào đều rất cẩn thận, mỗi lần rời khỏi Thiệu soái phủ đều phải đeo mặt nạ, toàn tâm toàn ý chờ Lý Tử Thông tiến công. Ta dám đảm bảo quân Chung Ly của Tả Hiếu Hữu đến được không về được. Khi một nhánh quân khác của Lý Tử Thông vẫn đang dập dềnh ngoài biển, chúng ta sẽ điều quân đến Cao Bưu, lập trận ổn thỏa xong sẽ đoạt Giang Đô. Lúc đó Lý Thế Dân vẫn đang cố sức công Lạc Dương chỉ đành trừng mắt tức giận mà thôi. Giang Đô đã là của Khấu Trọng ta, Trầm Pháp Hưng chỉ có thể chọn một trong hai con đường, hoặc diệt vong hoặc đầu hàng, khả khả!"

Dương Công Khanh và Ma Thường đều nhận thấy có thể thực hiện, phấn chấn tinh thần.

Lúc này Hư Hành Chi thần sắc ngưng trọng đến báo, Quế Tích Lương và Hạnh Dung cầu kiến. Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Bọn họ làm sao có thể nghĩ ta còn ở Lương Đô?"

Hư Hành lắc đầu đáp: "Theo ta thấy bọn họ đơn thuần chỉ là đến thử xem, hay là ta mời họ quay về, nói rằng Thiệu soái đã đi Đông Hải?"

Khấu Trọng ngữ khí tin tưởng: “Bọn họ là bằng hữu của ta từ nhỏ, không thể có vấn đề, ta sẽ gặp họ ở nội đường.”

Hư Hành định nói lại thôi, cuối cùng linh mệnh lui ra.

Khấu Trọng quay sang nói với Dương, Ma hai người: “Ta đi gặp bọn họ trước xem có chuyện gì, lát nữa sẽ quay về nghiên cứu chi tiết hành động cùng hai người.”

Bước khỏi cửa lớn của phòng hội nghị, Khấu Trọng nghĩ lại thần tình vừa rồi của Hư Hành Chi, rõ ràng phản đối việc gã đi gặp hai người Quế, Hạnh, sợ tiết lộ bí mật quân sự là gã vẫn còn ở Lương Đô.

Quế Tích Lương và Hạnh Dung có bán đứng mình không?

Khấu Trọng đột nhiên mắc cười, lắc đầu xóa bỏ ý nghĩ buồn cười kia, trước tiên không xét đến giao tình của mọi người, chỉ từ quan hệ lợi hại của việc Lý Tử Thông ủng hộ Thiệu Lệnh Châu cũng đủ để hai người bọn họ đứng về phía Khấu Trọng.

- o O o -